

Arrest

**nr. 174 367 van 8 september 2016
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 29 juni 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 mei 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 mei 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden op 10 februari 2016 een aanvraag in tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het bestuur verklaarde die aanvraag op 19 mei 2016 onontvankelijk op grond van artikel 9ter, § 3 - 5° van de vreemdelingenwet. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bestuur beval verzoekers diezelfde dag, onder een bijlage 13, het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 10.02.2016 bij onze diensten werd ingediend door :

*KN (R.R.: xxx) geboren te Sernovodsk op (...)1961
KM (RR: xxx) geboren te Grozny op (...)1976
+meerderjarig kind
KAs (R.R.: xxx) geboren te Ordzhonikidzevskaya op (...)1997
+ minderjarige kinderen
KAm (R.R.: xxx) geboren te Sernovodsk op (...)2001
KAi (R.R.: xxx) geboren te Ordzhonikidzevskaya op (...)1999
KM (R.R.: xxx) geboren te Sernovodsk op (...)2007
nationaliteit: Rusland (Federatie van)
adres: (...) 9950 WAARSCHOOT*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 26.11.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf d.d. 27.10.2011. Betrokkene legt in de nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlage) voor. Het voorgelegde medisch getuigschrift (en bijlage) bevat reeds eerder aangehaalde medische elementen van betrokkene waarin in de beslissing d.d. 26.11.2012 uitgebreid werd op ingegaan. (zie bevestiging arts d.d. 17.05.2016 in bijgevoegde gesloten omslag). Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

*“De heer
Naam + voornaam: KN
geboortedatum: (...)1961
geboorteplaats: Sernovodsk
nationaliteit: Russische Federatie*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene kreeg op 26.06.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 30.06.2015. Betrokkene werd opnieuw op Belgisch grondgebied aangetroffen. Er werd aldus niet aan de terugkeerverplichting voldaan."

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

"Mevrouw

Naam + voornaam: KM

geboortedatum: (...)1976

geboorteplaats: Grozny

nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

In het derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op de samenhang tussen de juridische en feitelijke toelichtingen worden de middelen samen besproken.

Verzoekers betogen dat de beslissing strijdt met artikel 9ter van de vreemdelingenwet omdat er enkel wordt verwezen naar een voorgaande beslissing, terwijl het duidelijk is dat er sprake zou zijn van een ernstige medische problematiek, die zelfs levensgevaarlijk zou zijn. Uit de medische attesten zou blijken dat verzoeker lijdt aan een terminale nierinsufficiëntie en chemodialyse behoeft. Ingeval de behandeling zou worden stopgezet, zal dit leiden tot zijn overlijden. Verzoekers verwijzen naar een repliek op het

medisch advies door Dr. B. van 8 juni 2016. Er zou wel degelijk sprake zijn van een gewijzigde toestand. Zij leggen bovendien een nieuw medisch attest voor. Verwerende partij zou weigeren akkoord te gaan en zou niet willen tussenkomen in de kosten voor een niertransplantatie. Het zou niet opgaan te stellen dat het om dezelfde aandoening zou gaan, zonder verzoeker te onderzoeken of te ondervragen. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet zou te eng worden geïnterpreteerd. De argumentatie dat niet voldaan is aan artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet zou niet correct zijn. Er zou dienen te worden nagegaan of verzoeker over de nodige zorgverstrekking kan beschikken in zijn land van herkomst. Verzoekers stellen tot slot dat indien de behandeling wordt stopgezet er sprake zou zijn van een levensbedreigende toestand.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet, gesteld dat de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van deze aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Hierbij wordt toegelicht dat uit het bij de nieuwe aanvraag gevoegde medische getuigschriften blijkt dat de gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerdere aanvraag die reeds ten gronde is behandeld en waarbij de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het herkomstland werden onderzocht. Deze motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekers in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld.

In de mate dat verzoekers aangeven niet akkoord te gaan met de motivering in de bestreden beslissing, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet als volgt luidt:

"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, §2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling."

De verwerende partij is dus bevoegd om na te gaan of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf.

In casu deed de verwerende partij beroep op een ambtenaar-geneesheer om de gezondheidstoestand, die blijkt uit het bij de laatste aanvraag voorgelegde standaard medisch getuigschriften en medische stukken, te vergelijken met de reeds beoordeelde gezondheidstoestand.

De ambtenaar-geneesheer stelde in zijn advies van 17 mei 2016 het volgende: "*Betrokkene legt in de aanvraag d.d. 10/02/2016 standaard medisch getuigschriften voor d.d. 16/12/2015, 07/12/2012 en 05/06/2012 + bijlagen d.d. 31/10/2013, 27/02/2014, 21/06/2012, 27/11/2013, 24/05/2013, 03/04/2013, 15/11/2012, 03/04/2013, 18/09/2012, 10/06/2013 en 16/12/2015. Uit deze medische getuigschriften blijkt dat het nog steeds om dezelfde pathologie gaat van betrokkene als de pathologie die werd aangehaald in de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 27/10/2011. Er wordt geen enkele nieuwe pathologie aangehaald voor betrokkene. De voorgelegde getuigschriften bevestigen slechts de reeds eerder aangehaalde pathologie.*"

Verzoekers betwisten dit motief en stellen dat er sprake zou zijn van een ernstige medische problematiek die zelfs levensgevaarlijk zou zijn. Verzoekers onderschrijven met dit betoog slechts de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet, aangezien een ernstige problematiek niet tot gevolg heeft dat dient te worden aangenomen dat er sprake is van een element dat nog niet eerder werd ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen.

Verzoekers stellen vervolgens dat uit de medische attesten zou blijken dat verzoeker lijdt aan een terminale nierinsufficiëntie en chemodialyse behoeft. Zij betogen dat ingeval de behandeling zou worden stopgezet, dit zal leiden tot zijn overlijden. Met dit betoog tonen verzoekers niet aan dat de ambtenaar-geneesheer onterecht tot de conclusie is gekomen dat uit de medische getuigschriften blijkt dat het nog steeds om dezelfde pathologie gaat als de pathologie die werd aangehaald in de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag van 27 oktober 2011, met name de terminale nierinsufficiëntie.

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift stukken 3 en 4, waaruit blijkt dat de behandelende arts kritiek levert op het medisch advies, alsook een recent medisch attest dat niet ter beoordeling voorlag van de ambtenaar-geneesheer.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door verzoekers bij het verzoekschrift gevoegde bijkomende stukken niet dienstig zijn. De rechtmatigheid van de bestreden beslissing, waar het medisch advies deel van uitmaakt, wordt immers beoordeeld op grond van de stukken waarover verwerende partij beschikte op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, zodat met die stukken geen rekening kan worden gehouden.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat uit stuk 3 slechts blijkt dat de ambtenaar-geneesheer een correcte vergelijking heeft gemaakt van de medisch stukken, nu de behandelende arts, Dr. B, zelf aangeeft dat "*de eerdere aangehaalde pathologie van terminale nierinsufficiëntie op basis van polycyclische nieren (...) uiteraard (blijft) gelden*". Dokter B. geeft zelf aan dat er sprake is van eenzelfde pathologie als vroeger en dat er dus geen enkele nieuwe pathologie wordt aangehaald voor verzoeker. Verder geeft die dokter aan dat een niertransplantatie "toch" nodig zou zijn. Terwijl hiermee niet wordt aangetoond dat de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer en de beslissing van de verwerende partij incorrect zouden zijn. Het gaat immers nog steeds om dezelfde pathologie, waarvoor reeds een onderzoek werd gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst. Het betoog dat uit de repliek van die dokter blijkt dat het om een andere pathologie zou gaan, faalt in feite.

Louter ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat uit het standaard medisch getuigschrift van 16 december 2015 van dokter N. en het standaard medisch getuigschrift van 7 december 2012 van dokter D, die wel ter beoordeling van de ambtenaar-geneesheer voorlagen, blijkt dat beide dokters aangeven dat levenslange dialyse of niertransplantatie de behandelingsmogelijkheden zijn. Nergens wordt aangegeven dat de niertransplantatie absoluut noodzakelijk is.

Waar verzoekers stellen dat de verwerende partij zou weigeren akkoord te gaan met een niertransplantatie blijkt dit niet uit de motieven van bestreden beslissing, zodat dit betoog niet dienstig is. Zij stellen verder dat de verwerende partij niet zou willen tussenkomen in de kosten voor een niertransplantatie, terwijl verzoekers nalaten aan te tonen welke relevantie dit betoog heeft in het licht van de motieven van de bestreden beslissing. Verzoekers tonen bovendien niet aan dat de verwerende partij die enkel bevoegd is om beslissingen te nemen binnen het toepassingsgebied van de vreemdelingenwet, moet tussenkomen in medische kosten van verzoeker.

Verder dient te worden opgemerkt dat er noch op de verwerende partij, noch op de ambtenaar-geneesheer een wettelijke verplichting rust verzoeker te onderzoeken of te ondervragen alvorens tot de bestreden beslissing te kunnen komen, zodat dit betoog in rechte faalt.

Waar verzoekers verder stellen dat de argumentatie dat niet voldaan is aan artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet niet correct is, merkt de Raad op dat verzoekers eraan voorbij gaan dat geen toepassing werd gemaakt van voormelde bepaling, doch wel van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet.

Er weze te worden opgemerkt dat waar verzoekers de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de medische zorgen in hun land van herkomst in twijfel trekken, die kritiek niet tegen de voorliggende bestreden beslissing gericht is, nu hierover overeenkomstig artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet geen uitspraak wordt gedaan en diende te worden gedaan. In de beslissing van 26 november 2012 werd uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van verzoeker en werd er tevens een onderzoek gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de nodige behandeling in het land van herkomst. Die beslissing werd door verzoekers aangevochten en die procedure is hangende voor de Raad (rolnummer 126 223).

In het kader van die procedure staat het verzoekers vrij hun kritiek te uiten omtrent het gevoerde onderzoek naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst. Huidige procedure kan evenwel niet worden aangewend om de beslissing van 26 november 2012 aan te vechten, zodat verzoekers' grieven dienaangaande onontvankelijk zijn.

Verzoekers kunnen gelet op het voorgaande ook niet stellen dat artikel 3 van het EVRM geschonden is, omdat de medische zorgen niet toegankelijk en beschikbaar zouden zijn in hun land van herkomst. Evenmin kunnen zij dienstig aanvoeren dat de verwerende partij een onderzoek dient te voeren naar de gevolgen bij een stopzetting van de behandeling, aangezien de behandeling niet moet worden stopgezet, nu de medische zorgen aanwezig zijn in het land van herkomst.

Tot slot kan verzoekers' kritiek, dat er moet worden nagegaan of verzoeker over de nodige zorgverstrekking kan beschikken in zijn land van herkomst, niet worden gevolgd. De aanvraag kan op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet onontvankelijk worden verklaard, wanneer de elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag. In tegenstelling tot wat verzoekers betogen, dient de verwerende partij bij het gebruik maken van voormelde bevoegdheid haar gezondheidstoestand niet te beoordelen, doch enkel de elementen die in de aanvragen van 13 oktober 2015 en 3 september 2014 werden aangehaald te vergelijken.

De materiële motiveringsplicht werd niet geschonden, nu de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct werden beoordeeld en er op grond daarvan niet in onredelijkheid tot de beslissing werd gekomen. In zoverre verzoekers de schending aanvoeren van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoekende partijen slagen er niet in aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De drie middelen zijn niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het

koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC